

Волфъ. Та дайте ми власть, милостивый господине, да изсѣкж на кжсове тогова лѣжка и злоторца; такъвзи проклетвикъ не треба да живѣе вече нито единъ минутъ.

Графъ-тъ. О мой Волфе! азъ знаж, че на синца ви е жално, но чувате ли молбж-тж на моята предобра покойница.

Вилхелмъ. Милостивый Графе, ето го живѣе предъ очи-тѣ ви, па нека каже, какъ съмъ живѣлъ съ него като съсь сжщій братъ; но пакъ казвамъ, че не е достоинъ да живѣе нито единъ часъ. —

Графъ-тъ. Та и то ще му бжде, но азъ никоги неще повърнж можъ Геновевж. Какво мислите вы Мелхиоре?

Мелхиоръ. На такъвзи проклетникъ сждь-тъ е готовъ.

Графъ-тъ. Какъ?

Мелхиоръ. Да му ся вързжтъ крака-та и ржцѣ-тѣ на два коня за олашки-тѣ, па да ся пусятъ да го расжятъ като коткж.

Графъ-тъ. Чувашъ ли проклетниче, какъвъ сждь ти сж изреква.

Голосъ. (*трепере*) сѣкому трѣба да бжде тѣй, кой то струва таквози зло, каквото съмъ сторилъ: азъ Ей проклета желю, до какво мя доведе. — О Графице милостива Графице! люто ли мя мжчи и кжсж твоя-та кръвь и на твое-то чедо. — Убийте мя Графе, убийте за да не гледамъ вече бѣлъ свѣтъ. Азъ съмъ и на тойзи и на онзи свѣтъ достоинъ за наказаніе. — азъ съмъ скжталъ отъ тойзи свѣтъ двѣ невинны и ангелски души преди